

Arrest

nr. 220 469 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2016 diende verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van een visum lang verblijf (type D) op grond van artikel 10*bis*, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in functie van haar vader, B. H.

Verzoekende partij werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 17 februari 2017.

Op 22 september 2017 besliste de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de vader van verzoekende partij. Het annulatieberoep dat door B. H. tegen voormelde beslissing werd ingediend, is verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met arrest nr. 201 286 van 20 maart 2018.

Op 22 september 2017 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris in hoofde van verzoekende partij een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}). Het beroep tegen voormelde beslissing werd door de Raad verworpen met arrest nr. 201 032 op 13 maart 2018.

Op 20 juni 2018 diende verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie, namelijk in functie van verzoeksters oom, de heer H. G., van Duitse nationaliteit, op grond van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Tegelijk doet verzoekende partij afstand van haar eerder ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van meer dan drie maanden van 7 februari 2018.

Op 17 december 2018, met kennisgeving op 21 december 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, met volgende motieven:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.06.2018 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: V.

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: 04.09.1998

Geboorteplaats: P.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.06.2018 gezinshereniging aan met haar oom, zijnde H. G., van Duitse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’ Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 worden volgende documenten voorgelegd:

- attest 'verklaring van onderhoud' n° 245 dd. 04.04.2018 waarin de lokale Kosovaarse autoriteiten verklaren dat betrokkene (in 2014) werkloos was en dat zij en haar gezinsleden onderhouden werden door de referentiepersoon: echter, uit het voorgelegde attest blijkt niet op basis van welke gegevens de Kosovaarse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door haar oom. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; er werden geen overige documenten voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Er dient in dit kader tevens opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de vader van betrokkene in 2014 reeds in België verbleef én verblijfsrecht en een beroepskaart verwierf op basis van zijn economische activiteiten als zaakvoerder van 'E. S.H.P.K., vennootschap naar buitenlands recht, Slovenië' en ingeschreven als 'niet-europese werknemer – zelfstandige'. Er werd niet aangetoond dat de vader van betrokkene niet financieel instond voor zowel zijn echtgenote als zijn kinderen.

- attest dd. 09.02.2018 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden op naam van de vader van betrokkene: echter, dit attest heeft betrekking op de situatie in februari 2018, ná de aankomst van de vader van betrokkene in België. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verklaring op eer dd. 22.02.2018 waarin een derde (grootvader van betrokkene en de referentiepersoon) verklaart dat hij in een gezamenlijk huishouden leeft met zowel de referentiepersoon als de vader van betrokkene en zijn gezinsleden: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat deze verklaring op eer geen betrekking kan hebben op de situatie op de datum van het afleggen van deze verklaring (februari 2018).

Uit de voorgelegde verklaring blijkt niet op welke periode deze verklaring dan wel betrekking zou hebben.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode januari – april 2018.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 19.11.2016 in België verblijft; de referentiepersoon woont in ons land sedert 09.10.2017. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat de referentiepersoon op 09.10.2017 gedomicilieerd werd op het adres van betrokkene in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat de referentiepersoon sedert oktober 2017 tot op heden op het adres van betrokkene gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat de referentiepersoon op het adres van betrokkene gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkenen dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op in haar nota met opmerkingen:

"Verwerende partij wenst op te merken dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl. St. Kamer, 2005-06 nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, Raad van State, Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413). Opdat verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtsbehandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster op 17.01.2019 opnieuw een aanvraag voor gezinshereniging (bijlage 19ter) in de hoedanigheid van een ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin, in functie van haar Duitse oom, H. G. Gelet op het feit dat verzoekster opnieuw een bijlage 19ter in ontvangst nam in dezelfde hoedanigheid, toont zij niet aan over het rechte belang te beschikken bij het indienen van huidige vordering. Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordelen voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. Het indienen van een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van een ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Duitse oom, houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (RvV 12 november 2018, nr. 212204; RvV 12 april 2018, nr. 202306; cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727). Het beroep tot nietigverklaring is bij gebrek aan belang onontvankelijk."

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat verzoekster op 17 januari 2019 een nieuwe aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart van een burger van de Unie in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie, in functie van dezelfde referentiepersoon, haar oom van Duitse nationaliteit.

Door het opnieuw indienen van een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in dezelfde hoedanigheid, heeft verzoekster uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de verwerende partij teneinde deze ervan te overtuigen haar standpunt, dat zij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De eventuele vernietiging van de op 17 december 2018 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de thans bestreden beslissing, kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoekster. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat zij een tweede maal door verzoekster werd gevat. Het indienen van een tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in dezelfde hoedanigheid van niet van een Duitser, houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoekster niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727).

Gevraagd naar het belang dat verzoekster nog zou hebben in deze zaak, stelt de advocaat van verzoekster ter terechtzitting dat de bestreden beslissing in de toekomst kan doorspelen en haar effect kan hebben op de volgende te nemen beslissing.

De eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing kan slechts leiden tot een nieuw onderzoek van de aanvraag met de daarin bijgebrachte stukken. Het is dus niet zo dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing ook meteen een verblijfsrecht zou toekennen aan de verzoekende partij. Door een nieuwe aanvraag in te dienen zal de verzoekende partij hoe dan ook een onderzoek van haar aanvraag en de bijgebrachte stukken verkrijgen.

Wanneer over het belang van een verzoekende partij twijfel rijst of kan rijzen en haar gevraagd wordt die twijfel te verhelpen, komt het de verzoekende partij toe, indien zij haar belang staande wil houden, zulks klaar en duidelijk te doen kennen, evenals de redenen waarom. Zij kan dan geenszins ermee volstaan de vraag terug te spelen door de stelling dat de huidige bestreden beslissing een effect kan hebben op de nieuwe ingediende aanvraag. Alleszins toont zij op die manier niet aan dat de twijfel ongewettigd is en dat zij wel degelijk over het vereiste belang beschikt.

In de gegeven omstandigheden wordt vastgesteld dat de verzoekende partij zonder het rechtens noodzakelijke actueel belang is en dat het beroep als onontvankelijk dient te worden verworpen.

2.3. Het beroep is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN